

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniæ Agrippinæ, 1602

Qua ratione à seculi vanitate ad Deum conuersus sit. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

grauissimo tamen dolore, & omnium quos in curatione tolerasset, maximo. Verum ille nihilominus, ut suae voluntati satisfaceret, & (quod me audiente narrauit) ut habiles atque elegantes urbanas ocreas gestare posset, secari os iussit; neque à proposito abduci potuit, ligarique se omnino vetuit, eademque constantis animi firmitate cruciatum illum pertulit, qua superiores vicerat. Atque hoc remedio deformitas ossis sublata est. Tibiae contractio aliquantulum curata est, cum alijs medicamentis, tum machinis quibusdam, quibus magno multorum dierum dolore, continenter eius breuitas protendebatur, neque tamen usque adeo produci potuit, quin altera breuior aliquanto relinqueretur.

QVARRATIONE ASAECVLI

vanitatis ad Deum conuersus sit

CAPVT II.

INterea cum in lecto iacere cogeretur, offerque in prophanis libris legendis multum temporis collocare solitus, aliquem eiusmodi librum sibi ad manum dari iussit, ut eius lectione tempus falleret. Negantibus familiaribus domi eiusmodi

modi esse libros, duos, Hispanica lingua scriptos accepit, ne proflus ociosus esset, quorum alter Christi Salvatoris nostri, alter Sanctorum vitas continebat. Atque horum quidem librorum lectione, sensim eius animus immutari, & imitandi quæ legebat, studio quodã affici videbatur. Sed quoniam antea vitæ consuetudo corroborata erat, inanium rursus cogitationum concursu obruebantur, ne coalescerent illa tum primùm excepta pietatis semina. Aderat tamen militi suo diuina misericordia, & consopitam virtutem exsuscitabat interdum, ludicrisque, & fallacibus cogitationibus, veras, solidasq; cogitationes ex recenti lectione rursus obiecerat. Quibus commotus eius animus ad Christi, & Sanctorum imitationem tam vehementer accendebatur, ut nullis difficultatibus (quæ multæ occurrebant) ab eo proposito deterreretur. In hac contrariarum cogitationum vicissitudine, distrahebatur in varias sententias, & ancipiti deliberandi cura, huc atque illuc impellebatur: cum mundus apud se retinere Ignatium conareretur, Christus verò ad se illum vocaret, & traheret. Erat tamẽ illud in hac cogitatione

B

tatio-

rationū varietate discernimē, quod fluxe
 illæ & vanæ principia habebant læta,
 exitus amaros. Nam præsentēs cūm
 aderant, suauiter quidem sensibus
 blandiebantur, sed recedentes, quasi
 aculeo quodam infixō, mentem aridam,
 & sibi met displicētem relinquebāt.
 At verō illę cogitationes de Deo,
 de Hierosolymitana profectiōe, de
 vitæ asperitate sectanda, de virtutis di-
 gnitate complectenda, non solum dū
 aderant, iocunditatis plenissimæ erāt,
 verū etiam abeuntes, præclara re-
 linquebant suæ lucis & suauitatis im-
 pressa vestigia. In quod discrimen à
 multis quidem diebus præteritum, &
 incognitum, quodam die diuinitus il-
 lustratus, animum intendere cœpit, &
 tum demum intelligere, quantum in-
 ter utrasque cogitationes interesset.
 Quā comparationem cogitationum
 cum cogitationibus, & spiritus cum
 spiritu contentionē, primam omnium
 ratiocinationem fuisse perhibebat ca-
 num, quas plurimas postea de diuinis
 rebus Ignatius habuit. Ex qua, vlti-
 deinceps vberiore spiritalium rerū au-
 ctā, omnium, quas in exercitijs tradidit
 de spirituum diuersitate, præceptionum
 nulli profluxerunt. Etenim animad-

verti

uertit primùm duos esse spiritus, Dei
 & mundi, non solum diuersos, sed pe-
 nitus etiam inter sese pugnantes; tum
 diligenter obseruauit vtriusq; spiritus
 proprietates. Qua ex obseruatione, di-
 uino munere, & lux consecuta in ra-
 tione est ad eiusmodi spiritus discer-
 nendos ac dijudicandos: & vis quæ-
 dam in voluntate excellens ad ea, quæ
 mundus suggerit, constanter repudi-
 anda, ea verò appetenda, & suscipien-
 da, quæ Dei spiritus proponit, ac sua-
 det. Quæ principia in omnem postea
 vitam diligentissimè seruauit. In hūc
 igitur modum ab oculis depulsa cali-
 gine, cum processus aliquos iā effecis-
 set, & assidua piorum librorum lectio-
 ne diuturna que consideratione diui-
 narum rerum, quas animo conceperat,
 se aduersus omnes diaboli impe-
 tus obfirmasset; cepit serio & graui-
 ter mutandæ vitæ cogitationem suscipere,
 in mētem reuocare peccatorū suo-
 rum maculas, ac secum expendere,
 quib. illas supplicijs deleret. Quod cū
 pia cogitatione versaret, & sancta il-
 la æmulandi Christū, & sanctos viros
 desideria animo recurrerent, ad om-
 nes difficultates perumpendas satis
 ea se cogitatione munitū esse existima-

B 2

bat:

bat: in Deo omnia poterō, dat velle,
 dabit & perficere. Cū igitur vitam
 commutare deliberatum ipsi iam ef-
 fet, atque constitutum. de nocte (vt so-
 lebat) surrexit è cubili ad orationem
 aliquando, anxia illa, atque ancipiti
 deliberandi cura liberatus, vt sese per-
 petuum Deo atq; suauissimum sacrifi-
 ciū offerret. Dum autem ante imagi-
 nem immaculatæ virginis Mariæ in
 genua procumbit, & feruentes atque
 humili fiducia mixtas preces ben-
 gnissimo atq; dulcissimo filio per pu-
 rissimam matrem offert, seque spo-
 det vanitatis castris contemptis, in-
 ius potestate fore, eius signa fortitudo
 atque perseueranter sequiturum, su-
 illo Imperatore omnino meritum
 ecce tibi, terræ motu de repente facti
 domus tota contremiscit, fragor in-
 gens exauditur, cubiculum vbi Ignatius
 us erat à fundamentis cōcutitur. Ita
 que, quemadmodum locus, in quo
 Apostoli orabāt, diuinitus contremuit
 & carcer, vbi Paulus & Silas vincti
 nocte in oratione vigilabant, terræ
 motu cōcussus est, eoq; signo declarauit
 Dominus, & feruorū suorū virtutē
 & orationis efficacitatē: sic nunc Ignatius
 orante, & cubiculo contremiscit

Act. 16.

voluit fortasse idem Dominus ostendere Ignatii preces sibi gratas, & ad impetrandum efficaces. Vel certè, quod in alijs historijs Sanctorum legimus, Demona iam victus ab Ignatio, atque superatus aufugit, & frendens ac fremens, non obscura diritatis atque indignationis suæ dedit signa. Hæc gesta sunt. Certi tamen ab Ignatio nihil aliud cõstitutum est, nisi vt Hierosolymam, vbi conualuisset, proficisceretur, seq; prius flagellis, ieiunijs & id genus asperitatib; generosa quadam indignatione conficeret. Atque his desiderijs tam incensis, cogitationes illæ sordidæ & inanes paulatim refrigescabant. Sed hæc illius desideria excitata iam & confirmata, multo quàm antea inflammavit ardentius præclara quædam atque admirabilis visio. Nam vigilanti nocte quadam Ignatio, clarissima beatissimæ virginis Mariæ, vnà cum sancto puero Iesu species obiecta est: qua aliquãdiu permanente, mirificè recreatus est, & diuina quadam voluptate perfusus. Vnde tantum cum præteritæ vitæ ta diũ cepit, maximeque earum rerum, quæ cum obscœna delectatione coniu-

iur-

iunctæ sunt, vt omnium impudicorum rerū imagines, ex animo eius effluere omnino viderentur. Et sanè verā fuisse visionem ac fructuosam, res ipsa comprobauit, cum ab ea hora ad extremum vsque spiritum, castitatis integritatem diuino beneficio conseruauerit. Hæc meditantem, & res maximas animo molientem, frater eius, reliquique domestici, sui factum esse dissimilem, non magno negotio deprehenderunt. Quamuis enim animi sui sensum nulli detegeret, vultus tamen satis, illo tacente loquebatur. Cū præsertim accederet iugis precatio, frequensque lectio, non iam sermones ludicri cum familiaribus, sed de diuinis rebus, pietatis, grauitatisque plena colloquia, multa & diligēs scriptio. Scribebat enim pulcherrima quæq;, ac maximè insignia Christi, beatæ Virginis, aliorumq; Sanctorū, tū verba, tū facta, & in librū perpolitū, atque elegantem, memoriæ causa, quam optimis litterarum notis referebat: Et quidē aureis litteris Christi, puniceis, beatæ Virginis, varijs colorib. reliquorū Sāctorū exempla. Sed quanquā ex hisce occupationib. magnā ipse voluptatē caperet, illa tamen

erat

erat maxima, quam ex fixo cæli, stel-
 larumque omnium percipiebat aspe-
 ctu, quod quidem & sæpè, & diu facie-
 bat, quòd se vehementer accendi ad
 Deo seuiendum, cælestium orbium
 contèplatione sentiret: quod non eo
 solum tempore, sed in omni postea vi-
 la seruauit. Audiuimus enim sæpè il-
 lum, extrema etiam senectute, cum in
 cælum quâ liber circumspectus erat,
 oculos sustulisset, eosque aliquanti-
 sper fixos habuisset, obortis præ læti-
 tia lachrymis, dicentem: Heu quam
 sordet terra, cum cælum aspicio. Hoc
 eodem tempore in pijs exercitatiõni-
 bus, quas diximus, versanti, & animû
 ad maiora paranti, illa etiam cogita-
 tio subiit, quidnam Hierosolymis re-
 diens, potissimum facturum esset. Ex-
 quirebat enim optimum vitæ statum
 in quo totum se, omnibus rebus post-
 habitis, collocaret: & summa par-
 simonia, atque austeritate
 victus macera-
 raret.

B 4

IX